

17 juni 2018 – dankzegging Heilig Avondmaal

De vreugde en het verlangen vasthouden

Bijbellezing: Jesaja 61, vers 10 t/m 62, vers 12

Jesaja bemoedigt het volk Israel. Het volk Israel bevond zich namelijk op dat moment in een heel donkere periode van haar geschiedenis: hun land was veroverd, de tempel van God lag verwoest en een gedeelte van het volk was weggevoerd. Jesaja had het volk eerst flink de waarheid gezegd en hen de oorzaak van deze donkere periode in haar geschiedenis aangewezen, namelijk haar eigen zonden: het onrecht in de maatschappij en het dienen van andere goden. Maar nu ziet Jesaja een nieuwe toekomst voor Israel. En dat deelt hij met Israel. En als Jesaja zo spreekt over bevrijding, over herstel, over vrede en rust voor Israel, de vrede van Jeruzalem..., dan horen wij in Jesaja's profetieën Israël al zingen: *10Ik ben zeer vrolijk in de HEERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen van het heil, de mantel van gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan, zoals een bruidegom zich bekleedt met hoofdsieraad, en een bruid zich ooit met haar sieraden.* Israel – zo ziet Jesaja haar voor zich - is opgetogen. In juichstemming. Zoals een bruid en bruidegom op hun huwelijksdag. Ze hebben prachtige kleren aangetrokken en sieraden omgedaan. Klederen van het heil, zo noemt Jesaja de kleren. Feestkleren van redding. En een mantel van gerechtigheid. Een kostbare jas van recht, gerechtigheid, van vrede, van harmonie. Want: het is goed. Het zal goed zijn tussen God en Zijn volk. Er zal gerechtigheid zijn. Vrede, harmonie tussen God en Zijn volk en tussen de volksgenoten onderling. Heil en gerechtigheid. Jesaja ziet in zijn profetieën Israel al zingen over haar bruiloft. Het verleden mag zij achter haar laten. Van nu af gaat zij een nieuwe tijd in. Samen met haar HEERE, Die haar die mooiste kleren heeft gegeven en de kostbaarste sieraden heeft omgedaan.

Als ik in Jesaja's profetie Israel zo hoor zingen hè..., dan krijg ik de neiging om mee te gaan zingen. Want vandaag hebben wij in het Avondmaal herdacht en gevierd hoe ook wij heil en gerechtigheid, redding en vrede, hebben ontvangen van de Here God. Ook voor u en mij mag die tekst gelden: *10Ik ben zeer vrolijk in de HEERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen van het heil, de mantel van gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan, zoals een bruidegom zich bekleedt met hoofdsieraad, en een bruid zich ooit met haar sieraden.*

U en ik mochten vandaag onze kleren verwisselen. Die vuil geworden kleren van onze zonden, van alle schade die wij hebben opgelopen en van ons falen mochten wij omruilen voor 'klederen des heils', voor feestkleding vanwege onze redding door de Here Jezus. Die oude jas die versleten was geraakt, die zoveel schade had opgelopen, mochten wij inwisselen voor een nieuwe mantel. De mantel van de gerechtigheid. Dit Avondmaal, een ingetogen gedachtenismaaltijd ter gelegenheid van het lijden en sterven van de Here Jezus..., is tegelijkertijd een *feestmaaltijd!* Want er is een nieuwe periode aangebroken. Wij mogen het verleden achter ons laten. Wij mogen een nieuwe tijd in gaan. Samen met onze HEERE, Die alles voor ons heeft gegeven. Onze Bruidegom. Ik hoop dat u in alle ingetogenheid van onze Avondmaalsviering iets van die vreugde en die vrolijkheid mag proeven. Vandaag vieren wij als het ware de huwelijksdag, het moment waarop de bruid haar prachtige bruidsjurk mocht aandoen en alle kostbare sieraden uit mocht pakken en om mocht doen... om straks voor altijd bij haar bruidegom, haar HEER, te zijn.

Het was vandaag misschien wel wat ingetogen voor een huwelijksfeest... Had het niet wat uitbundiger en grootser uitgepakt kunnen worden? Nou, dat is het volgende, wat ik lees in Jesaja's profetie – daar begint hoofdstuk 62 mee –

die bruiloftsdag, daar mocht Jesaja dan al over zingen..., maar... de Bruidegom moet nog komen. Jesaja mocht de nieuwe tijd, het nieuwe begin voor Israel al aankondigen..., al inluiden... maar hij deed dat op het moment dat Jeruzalem nog in puin lag... en het volk nog in Babel gevangen zat. Bruid Israel had haar prachtige kleren al aan mogen doen..., de sieraden om haar hals en armen gedaan..., maar ze moest nog wachten op haar Bruidegom.

Ook daar herken ik onszelf in, zoals wij hier vandaag bij elkaar zijn rondom de Avondmaalstafel. De Here Jezus is vandaag heel dicht bij ons gekomen. 'Dit is Mijn Lichaam, dit is Mijn bloed', zo hebben wij gehoord. Wij hebben Zijn liefde mogen proeven..., liefde tot in de dood... die vreselijke kruisdood... De Here Jezus is met het Avondmaal heel dichtbij ons gekomen..., maar... ook wij wachten nog op de definitieve komst van de Bruidegom. Wij zitten rondom de Avondmaalstafel... in bruiloftskleren... in klederen van heil en met een mantel van gerechtigheid..., wij vieren in vreugde en dankbaarheid..., *terwijl wij verlangen naar het moment dat de Here Jezus terug zal komen om voor altijd bij ons te zijn en wij bij Hem... op een manier die al onze dromen te boven zal gaan.* 'Wat een vreugde zal dat wezen, straks vereend (verenigd) te zijn met Hem'.

Ik denk dat het voor het volk Israel best lastig moet zijn geweest... Het is natuurlijk heerlijk om over dat nieuwe begin te horen, die nieuwe toekomst..., om dat aangezegd te krijgen ook al zie je er nog niets van..., maar dat ook-al-zie-je-er-nog-niets-van maakt het wel erg lastig... Erop blijven vertrouwen dan maar? Het beste er maar van hopen? Je vragen en twijfels maar wat wegdrücken? Gewoon afwachten? Of onbezorgd blindelings blijven vertrouwen? Tja... Straks gaan wij weer aan de slag als het maandag is. Gaat de week – voor zover wij weten – gewoon weer verder. Hoe houd je die vreugde van het Avondmaal vast? Hoe houd je het vol om naar de Here Jezus te blijven verlangen? Want die volle agenda..., maar misschien ook die dingen van deze week waar je tegenop zit ..., of juist die dingen waar je zo'n zin in hebt deze week..., al die gewoon menselijke dingen kunnen ervoor zorgen dat die vreugde van vandaag en dat verlangen naar Jezus' komst een beetje op de achtergrond verdwijnen. Herkent u dat gevaar ook? En dat staat nog los van alle vragen waarom het nu al zo heel lang duurt dat wij mensen op Jezus' komst wachten... en dat wij van die vreugde van het Avondmaal niet altijd wat merken of voelen. Hoe houd je die vreugde van het Avondmaal in de komende weken vast? Hoe houd je het vol om naar de Here Jezus, die wij vandaag in het brood en de wijn mochten ontmoeten, te blijven verlangen?

Nou, Jesaja mocht in zijn profetie drie dingen meegeven aan het volk Israel en ik wil proberen om die drie dingen op onszelf toe te passen. Ik soms ze op en werk ze vervolgens uit:

1. God zegt: Ik zal niet zwijgen, totdat dit alles werkelijkheid zal zijn!
2. God vertelt hoe wij naar onszelf mogen kijken in deze tijd totdat die nieuwe toekomst aan zal breken.
3. God zal wachters aanstellen, die Hem helpen herinneren aan die nieuwe toekomst.

(1) Allereerst: God zal niet zwijgen, totdat dit alles werkelijkheid zal zijn. Dat vertelt God als eerste. Jesaja 62, vers 1: *Omwille van Sion zal Ik niet zwijgen, omwille van Jeruzalem zal Ik niet stil zijn, totdat haar gerechtigheid opkomt als een lichtglans, en haar heil als een brandende fakkel.* God zal niet zwijgen. God zal van Zich laten horen, totdat die gerechtigheid waar Israel al over mocht zingen, als een lichtglans, als een prachtig zonlicht zal opkomen... en totdat haar heil - haar redding, dat tweede waar zij over zong – zal vlammen als een brandende fakkel. Totdat die gerechtigheid en dat heil, die vrede en die redding, werkelijkheid zullen zijn... tot dat moment zal God niet zwijgen..., maar van Zich laten horen, zo belooft God.

'Omwille van Sion zal ik niet zwijgen', soms wordt deze zin 'omwille van Sion zal ik niet zwijgen' als een opdracht gelezen, namelijk dat wij niet ons het zwijgen moeten laten opleggen, maar Gods nieuwe toekomst, Jezus' terugkomst, moeten bekend maken aan iedereen. Nu, dat zal ik niet tegenspreken, maar waarschijnlijk zijn deze woorden allereerst op God Zelf van toepassing. Later spreekt God – dat zullen wij straks zien – namelijk nog een keer in de 'ik-vorm'. Omwille van Sion zal ik niet zwijgen... *God zal omwille van Sion niet zwijgen. God zal van Zich laten horen! ... Nou, dat vind ik een prachtige belofte. Wij vieren als kerk Avondmaal in een wereld, terwijl die liefde van God die wij in het Avondmaal ontvangen, zo hard botst op de harde werkelijkheid van deze wereld. 'Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft...*, maar die wereld, een groot gedeelte van die wereld in ieder geval, kent Hem niet en zoekt Hem niet. ... Wij vieren Avondmaal en kijken met verlangen uit naar Gods toekomst..., maar dat verlangen verdampst zo snel door de waan van alledag, door onze manier van leven dat zo op het hier en nu is ingesteld. Hoe met het met de kerk en haar boodschap en haar verlangen? Hoe moet het met deze wereld? ... Gelukkig: *God zal van Zich laten horen! Hij zal niet zwijgen!*

God zal van Zich laten horen! Hij zal niet zwijgen! Dat mag je meemaken, elke keer weer als je hier in de kerk zit. ... En je mag het ervaren, als je zelf een stem van God wilt zijn voor deze wereld. ... Je mag het lezen in de zendingsbladen: God laat van Zich horen op zoveel plaatsen! Te midden van al die geluiden om mij heen... en al die stemmen in eigen mijn hoofd en hart... mag ik op Zijn stem vertrouwen, mag ik Zijn stem verwachten..., mag ik Zijn stem horen. God laat deze wereld niet op zijn beloop... Tot de dag van die nieuwe toekomst... tot het moment dat de Bruidegom op de deur van de wereld zal kloppen..., zal God Zijn stem laten horen. Zal Hij Zichzelf bekend maken. Zal Hij laten zien Wie Hij is. *Omwille van Sion zal ik niet zwijgen, omwille van Jeruzalem zal ik niet stil zijn, totdat haar gerechtigheid opkomt als een lichtglans, en haar heil als een brandende fakkel.* Probeer maar heel goed tussen alle geluiden in steeds die stem van God te horen... en wees beschikbaar om ook zelf de stem van God voor een ander te zijn.

Hoe houd je die vreugde van het Avondmaal in de komende weken vast? Hoe houd je het vol om naar de Here Jezus, die wij vandaag in het brood en de wijn mochten ontmoeten, te blijven verlangen? Nou, het hangt gelukkig niet allemaal van ons af. We mogen vertrouwen op God en Zijn spreken tot ons en tot de wereld.

(2) Maar ik zie nog iets moois in Jesaja 62... God geeft Israël allemaal prachtige namen. Ik zou haast zeggen: koosnaampjes, namen die speciaal voor Zijn geliefde zijn bedoeld. Hoor maar wat God in de volgende verzen door de mond van Jesaja tot Israël zegt: ³*U zult een sierlijke kroon zijn in de hand van de HEERE en een koninklijke tulband in de hand van uw God.* Je bent een kroon in handen van God! Nu, heb je wel eens iemand misschien wel op tv een kroon zien dragen? Dat gaat heel voorzichtig. Met alle aandacht. Want die kroon is zo kostbaar. Nu, zo bent u in Gods handen! Zo behandelt God jou. Met alle aandacht en zorg. Want je bent zo geweldig kostbaar voor Hem! ... Jesaja gaat verder: ⁴*Tegen u zal niet meer gezegd worden: verlatene, en tegen uw land zal niet meer gezegd worden: woestij, maar u zult genoemd worden: Mijn welgevallen is in haar, en uw land: getrouwde; want de HEERE verlangt naar u...* Dat stuk land, het Beloofde land, een woestij was het geworden. Maar God kijkt er heel anders naar: 'Mijn welgevallen is in haar', 'Mijn verlangen', of: 'Ik geniet van je'. Wat heerlijk als een partner dat tegen een andere partner zegt: 'ik geniet van je!'... Zo spreekt God over Israël. Zo wil God ook over u en mij spreken: 'Ik geniet van je'. Van mij? Van dat hoopje ellende, van die kluwen met allemaal gedachten, vragen, ingewikkeldheden en losse eindjes? 'Ik geniet van je' Tefsibah, zegt God: 'Mijn welgevallen is in jou'.

Luister maar heel goed naar die stem van God. Steeds weer wil Hij in je oor fluisteren hoe kostbaar je voor Hem mag zijn..., omdat Jezus jou en mij nieuw heeft gemaakt en door Zijn offer het goed heeft gemaakt tussen God en jou. Luister steeds weer naar die stem van God, tussen alle herrie in de wereld en bijgeluiden in je leven..., luister naar die stem van God Die je influistert hoe kostbaar je in Christus voor Hem bent. Dan zal je vreugde weer aangewakkerd worden en je verlangen weer groeien naar het moment waarop Gods nieuwe toekomst aan zal breken en we met God ongehinderd mogen samen zijn.

(3) En ik lees ten slotte nog iets in Jesaja dat ons helpt om het uit te houden tot het moment dat Gods nieuwe toekomst aan zal breken... God spreekt: *'op uw muren, Jeruzalem, heb ik wachters aangesteld. Nooit zullen zij zwijgen, heel de dag en heel de nacht niet. U die de HEERE doen gedenken, gun u geen rust. Ja, geef Hem geen rust, totdat Hij Jeruzalem gegrondvest heeft en gesteld heeft tot een lof op aarde.'*

God zal wachters aanstellen. Wachters op de muren van Jeruzalem. Wachters die op wacht staan en zullen aankondigen wanneer Gods nieuwe toekomst zal komen. Maar in dit beeld zit nog een ander beeld verstopt: die wachters moeten de Heere God helpen om te gedenken. Zoals secretaresses die hun directeur steeds moeten helpen herinneren aan de afspraken die op de agenda staan. Dag en nacht moeten die wachters, of die secretarissen en secretaresses de Here God in herinnering roepen. Ze mogen niet rusten, ze moeten die nieuwe toekomst God steeds weer in herinnering roepen, zodat Hij het nooit zal vergeten om die toekomst te brengen. Natuurlijk is het maar een beeld. God heeft geen agenda-alarm nodig, zoals u misschien op uw smartphone heeft. Maar ik vind het wel een mooi beeld: al die engelen rondom Gods troon die Hem helpen herinneren: die nieuwe toekomst, Heere, zult U dat niet vergeten! Of zoals de heiligen uit Openbaring 6, degenen die zijn gestorven vanwege hun geloof, God toeroepen: 'hoe lang nog, heilige en waarachtige Heerser?' God wil met dit beeld Zijn volk, God wil u en mij op het hart drukken: *Ik zal die toekomst nooit vergeten. Echt nooit vergeten. Het komt. Ik zal komen en alle dingen nieuw maken.*

Hoe houd je die vreugde van het Avondmaal in de komende weken vast? Hoe houd je het vol om naar de Here Jezus te blijven verlangen? Jesaja gaf ons vanmiddag drie dingen mee voor onderweg naar Gods toekomst:

1. Tot die tijd mag je erop vertrouwen: God zal niet het zwijgen ertoe doen. Hij zal van Zich laten horen!
2. Blijf onthouden hoe God je ziet: niet als een hoopje ellende, nee, je bent een kostbare kroon in Zijn handen..., je bent Zijn vreugde, Hij geniet van je.
3. En... Hij zal Zijn beloften niet vergeten. Alle engelen om Zijn troon helpen Hem te herinneren. Echt. Hij komt.

Trouwens, misschien is dat beeld van die wachters op de muren van Jeruzalem ook wel bedoeld om ons te leren hoe wij in deze wereld moeten leven. Als wachters: op onze post. Waakzaam. Op onze hoede. Geconcentreerd. Ons niet laten afleiden. Goed uitkijkend naar wat God in deze wereld doet en naar Zijn komst. Maar ook dat God-geen-rust-geven en God-in-herinnering-brengen. Dat is een prachtige manier van bidden: God, U hebt het gezegd, we houden U aan Uw woord en we gunnen onszelf geen rust. We zullen niet stoppen met bidden voordat U doet wat U hebt gezegd." Laten wij zo de week ingaan. Met vreugde. Met verlangen. Waakzaam. En God aan Zijn Woord houdend.

*Ik blijf de HEER verwachten.
Mijn ziel wacht ongestoord.
(Ps. 130:3 oude ber.)*

Heeft u vragen of een reactie: ds. E.G. (Eddy) de Kruijf // 010 210 89 71 // dekruijf@live.nl